

Arrest

nr. 206 591 van 6 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in naam van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 2 juli 2018 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen tot weigering van binnenkomst met terughouding of terugleiding naar de grens van 27 juni 2018.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

Verzoekers kwamen op 7 mei 2018 aan op de luchthaven van Brussel Nationaal. Zij waren op doorreis naar Boedapest, Hongarije en in het bezit van geldig een Turks paspoort voorzien van een Hongaars visum, type C voor toeristische doeleinden, geldig van 05.05.2018 tot 31.05.2018.

Zij dienden op de luchthaven een asielaanvraag in.

Op 27 juni 2018 nam de verwerende partij de beslissingen tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25^{quater}). Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST

MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de heer

Naam: K.(...)

Voornaam: H.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije¹ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 II van Verordening (EG) nr 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013.

Overwegende dat de betrokkene, (...), van Turkse nationaliteit, op 07.05.2018 op de luchthaven van Zaventem de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, gezien betrokkene niet voldeed aan de in art.3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden;

Overwegende dat betrokkene op doorreis was naar Boedapest, Hongarije, in het bezit was van een Turks paspoort nr U05290178, geldig van 07.09.2012 tot 06.09.2022 voorzien van een Hongaars visum, type C voor toeristische doeleinden, afgegeven op 27.04.2018 door het Consulaat Generaal van Hongarije te Subotica, Servië, geldig van 05.05.2018 tot 31.05.2018;

Overwegende dat betrokkene op 07.05.2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende;

Overwegende dat in het kader van Art 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van de Verordening (EU) nr 604/2013 een overname werd gevraagd aan Hongarije op 24.05.2018. Deze werd op 20.06.2018 met instemming beantwoord.

Met betrekking tot de overdracht naar Hongarije en de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.

Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

(1) Naam en hoedanigheid van de overheid.

(2) De onnodige vermelding doorhalen.

(3) De bevoegde autoriteiten van de verantwoordelijke Staat aanduiden waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden.

Betrokkene verklaarde bij zijn interview dat hij België had gekozen omdat het een humaan land is. Volgens hij zouden zijn broer en zijn moeder ook in België leven. Gezien België en Hongarije in Schengen liggen kunnen deze ook naar Hongarije reizen om betrokkene en zijn familie te bezoeken. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat niet omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene, die nog nooit in Hongarije is geweest.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens van Hongarije en dient hij zich aan te bieden bij de Hongaarse autoriteiten"

en

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan mevrouw

Naam: K.(...)

Voornaam: G.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

+ kinderen:

- K.(...) A.(...) H.(...), °12.07.2011, Turkije

- K.(...) M.(...) I.(...), °18.04.2014, Turkije

- K.(...) M.(...), °15.12.2015, Turkije

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije¹ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 II van Verordening (EG) nr 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013.

Overwegende dat de betrokkene, K.(...) G.(...), van Turkse nationaliteit, op 07.05.2018 op de luchthaven van Zaventem de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, gezien betrokkene niet voldeed aan de in art.3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden;

Overwegende dat betrokkene op doorreis was naar Boedapest, Hongarije, in het bezit was van een Turks paspoort nr U03030074, geldig van 18.08.2011 tot 17.08.2021 voorzien van een Hongaars visum, type C voor toeristische doeleinden, afgegeven op 27.04.2018 door het Consulaat Generaal van Hongarije te Subotica, Servië, geldig van 05.05.2018 tot 31.05.2018;

Overwegende dat betrokkene op 07.05.2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende;

Overwegende dat in het kader van Art 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van de Verordening (EU) nr 604/2013 een overname werd gevraagd aan Hongarije op 24.05.2018. Deze werd op 31.05.2018 met instemming beantwoord.

Met betrekking tot de overdracht naar Hongarije en de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.

1 De verantwoordelijke Staat vermelden.

(1) Naam en hoedanigheid van de overheid.

(2) De onnodige vermelding doorhalen.

(3) De bevoegde autoriteiten van de verantwoordelijke Staat aanduiden waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden.

Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde bij haar interview dat ze België had gekozen omdat het een humaan land is. Volgens haar echtgenoot zouden zijn broer en zijn moeder ook in België leven. Gezien België en Hongarije in Schengen liggen kunnen deze ook naar Hongarije reizen om betrokkene en haar familie te bezoeken. Betrokkene moet kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat niet omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene, die nog nooit in Hongarije is geweest.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is

om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens met Hongarije^{1,2} en dient zij zich aan te bieden bij Hongaarse autoriteiten”.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden de verzoekende partijen zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij verzet zich hier overigens niet tegen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1 In het eerste en enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 1, 4, 18, en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 3.2, 6.1 en 6.3 van de Dublin III Verordening, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende

de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en het zorgvuldigheidsprincipe.

Verzoekers lichten hun middel toe als volgt:

“In de Dublin III Verordening wordt er herinnerd aan hoe fundamenteel het hoger belang van het kind is. In overweging 13 wordt er gesteld: “Overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties van 1989 inzake de rechten van het kind en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient voor de lidstaten bij de toepassing van deze verordening het belang van het kind voorop te staan. Bij het beoordelen van het belang van het kind dienen de lidstaten met name het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit alsmede diens achtergrond, terdege in aanmerking te nemen. Voorts dienen voor niet-begeleide minderjarigen vanwege hun kwetsbaarheid specifieke procedurele waarborgen te worden vastgelegd.”

Artikel 6.1 van de Dublin III Verordening stelt; “Bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, stellen de lidstaten het belang van het kind voorop.”

En in punt 3 van dat artikel staat: “Om vast te stellen wat het belang van het kind is, werken de lidstaten nauw samen en houden zij in het bijzonder rekening met de volgende factoren:

- a) de mogelijkheden van gezinshereniging;*
- b) het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige;*
- c) veiligheid en beveiligingsoverwegingen, met name wanneer de minderjarige mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel;*
- d) de standpunten van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit”*

In het arrest HvJ, 6 juni 2013, C-648/11, MA, BT, DA v Secretary of the Home Department wordt het hoger belang van het kind bij toepassing van de Dublin procedure benadrukt: “57 Een van deze grondrechten is onder meer het in artikel 24, lid 2, van het Handvest vervatte recht dat bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen”.

Artikel 24.2 van het Handvest stelt dat bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind een essentiële overweging vormen. Het beginsel van het belang van het kind wordt door middel van het Handvest onderdeel van het primair Unierecht.

Artikel 24.2 van het Handvest en het hoger belang van het kind een onderzoeksplicht met zich meebringen. Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven: “Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden¹²², maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging” (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1, eigen onderlijning).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is hetzelfde oordeel toegedaan. In Rahimi t. Griekenland heeft het EHRM geoordeeld dat elke maatregel ten opzichte van kinderen een inschatting vereist van diens hoger belang, apart en voorafgaand aan de beslissing die het leven van het betrokken kind beïnvloedt (EHRM, Rahimi t. Griekenland, nr. 8687/080, 5 juli 2011). Het principe van het hoger belang van het kind vereist dat in elke beslissing aangaande het kind een evaluatie zich opdringt omtrent de mogelijke impact op het hoger belang van het kind, vooral met betrekking tot diens

grondrechten en de beslissing dient expliciet te verwijzen naar die inschatting (Committee on the Rights of the Child, General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1) (29 mei 2013), UN Doc. CRC/C/GC/14, §§ 6(c) en 14(b).)

Het EHRM heeft consistent volgehouden dat kinderen door hun leeftijd en persoonlijke situatie bij de meest kwetsbaren horen in de samenleving (EHRM, Rahimi t. Griekenland, nr. 8687/080, 5 juli 2011, §87). Wanneer die kinderen asiel aanvragen neemt die kwetsbaarheid toe (EHRM, Mubilanzila Mayeka and Kaniki Mitunga t. België, nr. 13178/03, 12 oktober 2006, §55; EHRM, Popov t. Frankrijk, nrs. 39472/07 and 39474/07, 19 april 2012, §91; EHRM [GK], Tarakhel t. Zwitserland, 4 november 2014 nr. 29217/12, §99), gezien asielzoekers zelf deel uitmaken van een kwetsbare groep (EHRM, M.S.S. t. België en Griekenland, op cit. § 232).

Het EHRM heeft in het arrest Tarakhel (EHRM, Tarakhel t. Zwitserland, op cit. §119) bevestigd dat qua opvangomstandigheden voor kinderen er garanties dienen te zijn zodat deze geen stress, angst en traumatiserende gevolgen kunnen hebben voor de kinderen. Evident geldt dit te meer waar het bewaring in plaats van opvang betreft.

Met betrekking tot detentie van kinderen in migratieprocedures heeft het EHRM geoordeeld dat kinderen hun extreme kwetsbaarheid de bovenhand neemt op hun administratieve status. Kinderen hebben specifieke behoeftes, en het recht op bescherming en humanitaire bijstand: “[T]he child’s extreme vulnerability is the decisive factor and takes precedence over considerations relating to the status of illegal immigrant (...). ... [C]hildren have specific needs that are related in particular to their age and lack of independence, but also to their asylum-seeker status. The [European] Court [of Human Rights] would, moreover, observe that the Convention on the Rights of the Child encourages States to take the appropriate measures to ensure that a child who is seeking to obtain refugee status enjoys protection and humanitarian assistance, whether the child is alone or accompanied by his or her parents (...).” (EHRM, Popov t. Frankrijk, 19 januari 2012, §91).

Met betrekking tot de detentie van kinderen dient in kader van hun hoger belang alle mogelijke alternatieven overwogen te worden: “A measure of confinement must ... be proportionate to the aim pursued by the authorities, namely the enforcement of a removal decision ... It can be seen from the Court’s case-law that, where families are concerned, the authorities must, in assessing proportionality, take account of the child’s best interests. In this connection ... there is currently a broad consensus – including in international law – in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests must be paramount (...). [T]he protection of the child’s best interests involves both keeping the family together, as far as possible, and considering alternatives so that the detention of minors is only a measure of last resort ...” (EHRM, Popov t. Frankrijk, 19 januari 2012, §§140-141).

In de zaak A.B. e.a. t. Frankrijk, n° 11593/12, van 12 juli 2016, heeft het EHRM geoordeeld dat de administratieve détentie van een kind, toen vier jaar oud, voor 18 dagen, in kader van een deportatieprocedure tegen diens ouders, een artikel 3 EVRM schending uitmaakte omwille van de leeftijd van het kind, en de duur en omstandigheden van de detentie. Volgens het Hof moet de detentie van het kind smane met zijn ouders, een laatste redmiddel zijn bij afwezigheid van minder restrictieve maatregelen. De detentie werd disproportioneel geacht.

Wat de negatieve verplichting onder artikel 3 van het EVRM betreft oordeelt het EHRM in Mubilanza Mayeka en Kaniki Mitunga t. België, 12 oktober 2006 in paragraaf 53: “53. It reiterates that the obligation on High Contracting Parties under Article 1 of the Convention to secure to everyone within their jurisdiction the rights and freedoms defined in the Convention, taken in conjunction with Article 3, requires States to take measures designed to ensure that individuals within their jurisdiction are not subjected to torture or inhuman or degrading treatment, (...). Steps should be taken to enable effective protection to be provided, particularly to children and other vulnerable members of society, and should include reasonable measures to prevent ill-treatment of which the authorities have or ought to have knowledge (see Osman v. the United Kingdom, 28 October 1998, § 116, Reports 1998-VIII). »

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening voorziet in de situatie waarin het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en

stelt dat in voorkomend geval de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast dient te onderzoeken of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Het concept menselijke waardigheid vindt verduidelijking in artikel 1 van het Handvest van Grondrechten van de Unie en valt te onderscheiden van de 'negatieve' en strikte benadering van artikel 3 van het EVRM. Het recht op menselijke waardigheid informeert echter ook de interpretatie van artikel 3 EVRM door het EHRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218). Bij een beoordeling van een grief betreffende artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het handvest, houdt de Raad zich aan de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Mûslim t. Turkije, § 66). Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze verplichting bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10).

Het Hof oordeelde in paragraaf 94 van dat arrest dat de "lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdingingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen."

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde: "The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkuiov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant allégés he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). 95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable conséquences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the général situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)."

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze

omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Dus zowel uit de rechtspraak van het Hof van Justitie als deze van het EHRM blijkt dat de overheid niet enkel rekening moet houden met de omstandigheden waarvan ze kennis had, maar ook met deze waarvan ze kennis had moeten hebben. Concreet stelt het Hof van Justitie dat de overheid soms niet onkundig kan zijn van het risico op onmenselijke behandeling in een Dublin-ontvangststaat.

Volgens de vaste rechtspraak van de uw Raad rust er een positieve verplichting op verwerende partij om na te gaan of de grondrechten van verzoekende partij niet in het gedrang zullen worden gebracht bij een Dublin-overdracht. Zie bijvoorbeeld RvV arrest nr. 116 183 van 19 december 2013, dat naar analogie op voorliggende zaak kan worden toegepast:

3.3.2.2.10. Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de “verantwoordelijke lidstaat” in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje. Bovendien moet worden gesteld dat de verzoekende partij aangaf op de vraag of zij redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die haar verzet om haar overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag zouden rechtvaardigen, dat zij problemen kende in Spanje en er niet wou teruggaan.

Bovendien moet dit onderzoek volgens het EHRM, gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, met grote voorzichtigheid gebeuren en op basis van een volledige, rigoureuze en geactualiseerde informatie (EHRM, Tarakhel t. Zwitserland, op cit.). Naar analogie geldt het hetzelfde voor Hongarije, waar de asielregelgeving in de voorbije jaren gerevolutionariseerd is, om het neutraal uit te drukken.

In Hongarije geldt de noodtoestand omwille van vermeende massamigratie, wat de fundamentele rechten van asielzoekers nefast beïnvloedt:

“A **quasi-state of exception** introduced into Hungarian law in September 2015, entitled as the “state of crisis due to mass migration”, was again prolonged **until 6 September 2018**. During this state of crisis special rules apply to third-country nationals irregularly entering and/or staying in Hungary and to those seeking asylum, and certain provisions of Asylum Act are suspended.” (stuk 2, AIDA, Country Report: Hungary, Update 12/04/2018, p.11, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/hungary>)

Relevante wijzigingen voor verzoekers zijn de volgende. Er moet hierbij voldoende aandacht besteed worden aan het feit dat het visum voor Hongarije van verzoekende partij sinds 31 mei jl. vervallen is en zij niet zullen gezien worden als zijnde derdelanders in legaal verblijf:

“Asylum procedure
(...)”

□ **Registration:** Asylum applications can only be submitted in the transit zones at the border with Serbia unless the applicant is already residing lawfully in the territory of Hungary. Asylum seekers (except unaccompanied minors below 14 years of age) have to stay in the transit zone for the whole duration of their asylum procedure. From 23 January 2018 only one person is let in each transit zone per day. (...)

□ **Appeal:** The deadlines to seek judicial review against inadmissibility decisions and rejections of asylum applications decided in accelerated procedures are drastically shortened to 3 days. From 2018 court clerks can no longer issue judgments. (...)

Reception conditions

□ **Reception capacity:** 94% of asylum seekers are detained either in the transit zones or in asylum detention. Open reception centres are almost empty. The Körmend tent camp closed down in May 2017.

□ **Right to reception:** Asylum seekers in the transit zones are entitled only to reduced material conditions. Subsequent applicants are not entitled to food and other material support such as hygienic packages and clothes.

□ **Access to employment:** Asylum seekers no longer have access to the labour market. They are neither entitled to work in the premises of the reception centres nor at any other work place.

□ **Access to education:** Education in the transit zones started being provided only in September 2017, but it can hardly be perceived as effective education.

Detention of asylum seekers

□ **Automatic detention:** All asylum seekers, including unaccompanied asylum-seeking children over 14 years of age and other vulnerable persons, are automatically detained in the transit zones for the whole duration of the asylum procedure, without any legal basis for detention or judicial remedies.(...)

□ **Access to detention facilities:** In October 2017, the authorities terminated cooperation agreements with the HHC and have denied access to police detention, prisons and immigration detention after two decades of cooperation and over 2,000 visits. The HHC can no longer monitor human rights in closed institutions. No other organisation conducts monitoring visits in the closed facilities, including the transit zones, that would result in public reports.

Content of international protection

□ **Integration:** The Government recently announced that they are stopping all Asylum, Migration and Integration Funding (AMIF) funding for 2019, on which NGOs providing integration support relied.” (AIDA, Country Report: Hungary, Update 12/04/2018, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/hungary>, p. 12)

Asielzoekers die overgedragen worden aan Hongarije in toepassing van de Dublin III-verordening zijn slachtoffer van automatische detentie in de transitzone tijdens de volledige asielprocedure:

“The amendments to the Asylum Act adopted from 2015 until 2017 have imposed some serious obstacles to asylum seekers who are transferred back to Hungary under the Dublin Regulation with regard to re-accessing the asylum procedure.

The following situations are applicable to Dublin returnees:

(a) Persons who had not previously applied in Hungary and persons whose applications are still pending are both treated as first-time asylum applicants.(....)

(e) **All asylum seekers returned under Dublin will be placed in the transit zone and will have to remain there until the end of their asylum procedure.**

Another problem that Dublin returnees face is an imminent interview upon arrival. Several asylum seekers complained to the HHC that they are too tired and not in a position to be focused during such interview just after the transfer that often occurs in late hours. On the other hand, the HHC is aware of

the cases where Dublin returnees only had their first interview after several months since their return to Hungary, which is also not appropriate.

Since the enactment of legislative amendments to the Asylum Act in 2015 and 2017 and ensuing practice, **administrative authorities and courts in at least 15 countries have ruled against Dublin transfers to Hungary.** At least 8 countries (Austria, Czech Republic, Finland, Germany, Italy, the Netherlands, Slovakia, United Kingdom) have suspended transfers to Hungary as a matter of policy.⁹⁰ In 2017 UNHCR also released a statement on halting Dublin transfers to Hungary.” (AIDA, Country Report: Hungary, Update 12/04/2018, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/hungary>, p. 37)

Bijna alle asielzoekers worden vastgehouden tijdens hun asielprocedure in de transitzone in Hongarije, er wordt geen uitzondering gemaakt voor gezinnen met kinderen

“However, the **vast majority of asylum seekers** (2,107) were **detained in the transit zones.** Taken together, the number of applicants detained in transit zones and asylum detention made up **94%** of the total number of asylum seekers.

In 2016 it was frequently the case that there were **more asylum seekers detained than in open reception centres.** On 27 December 2016, the number of asylum seekers in detention exceeded those accommodated in open reception centres, as 273 applicants were detained while only 194 stayed in open reception facilities.²⁴¹ As of 27 December 2016, 8.9% of asylum seekers applying in Hungary were detained. In 2017 most of the asylum seekers were detained, as the **new amendments to the Asylum Act that entered into force on 28 March 2017 introduced the mandatory requirement that all asylum seekers stay in the transit zone for the whole duration of the asylum procedure, with the exception of unaccompanied children below the age of 14.**” (AIDA, Country Report: Hungary, Update 12/04/2018, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/hungary>, p. 76)

“From 28 March 2017, **all asylum-seeking families were de facto detained in the transit zones.**”(AIDA, Country Report: Hungary, Update 12/04/2018, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/hungary>, p. 82)

Ook gezinnen met kinderen riskeren vastgehouden te worden voor de volledige duur van de asielprocedure

“In 2017, the average period of asylum detention was 59 days. Families with children were placed in asylum detention for an average of 22 days.

As of **March 2017, asylum seekers who are de facto detained in the transit zone remain there until the end of their asylum procedure.** Unaccompanied children were held there for an average of 47 days.” (AIDA, Country Report: Hungary, Update 12/04/2018, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/hungary>, p. 84)

De praktijk van detentie in de transitzone werd veroordeeld door het EHRM; in de zaak Ilias en Ahmed t. Hongarije besloot het EHRM tot een schending van art. 5 EVRM voor arbitraire detentie evenals een schending van art. 5 (4) en art. 13 EVRM in combinatie met art. 3 EVRM wegens gebrek aan effectief rechtsmiddel om de detentieomstandigheden in de transitzone aan te klagen: “Regarding Article 5 §§ 1 and 4, the ECtHR ruled that the applicants’ confinement for more than three weeks in a guarded compound which could not be accessed from the outside (even by their lawyer), had amounted to a de facto deprivation of their liberty. It dismissed the government’s argument that the applicants could voluntarily leave the zone in the direction of Serbia, as this could potentially be used against their asylum claims and could amount to refoulement. Furthermore, the Court held that the detention did not have a precise legal basis, which made impossible for the applicants to initiate a proceeding contesting the lawfulness of the detention.

Despite considering that the conditions of detention were “acceptable” and had not reached the level of severity necessary to constitute a violation under Article 3, the ECtHR found a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 since there was no remedy by which the applicants could have complained about the detention conditions.” (stuk 3, EDAL, EctHR-Ilias and Ahmed v. Hungary (no. 47287/15) (articles 3 and 5 §§1 and 4); 14 March 2017, 14 maart 2017,

<http://www.asylumlawdatabase.eu/en/content/ecthr-iliyas-and-ahmed-v-hungary-no-4728715-articles-3-and-5-§§-1-and-4-14-march-2017>)

UNHCR veroordeelde de wettelijke verankering van algemene detentie van asielzoekers en in het bijzonder van kinderen:

“UNHCR is deeply concerned at a new law which has been voted this morning at the Hungarian Parliament and which foresees the mandatory detention of all asylum seekers, including many children, for the entire length of the asylum procedure.

In practice, it means that **every asylum-seeker, including children, will be detained in shipping containers surrounded by high razor wire fence at the border for extended periods of time.**

This new law violates Hungary's obligations under international and EU laws, and will have a **terrible physical and psychological impact on women, children and men who have already greatly suffered.**” (stuk 4, UNHCR deeply concerned by Hungary plans to detain all asylum seekers”, 7 maart 2017, <http://www.unhcr.org/news/briefing/2017/3/58be80454/unhcr-deeply-concerned-hungary-plans-detain-asylum-seekers.html>)

Ook de Raad voor Europa, het Europees parlement en de Europese commissie spraken zich uit: “In early May 2017, a high-level delegation consisting of three members of the **European Parliament's Civil Liberties, Justice and Home Affairs Committee** visited the transit zones. Members of the delegation (the Vice-President of the Group of the Progressive Alliance of the Socialists and Democrats (S&D Group) Josef Weidenholzer, Bureau member Peter Niedermüller and S&D Spokesperson for Civil Liberties, Justice and Home Affairs Birgit Sippel) declared in their joint statement that **“The conditions asylum seekers are facing in Hungary are grim. Within the Röszke Transition Zone on the Hungarian-Serbian border, women, children and whole families are locked in narrow spaces and require a police escort to even visit a doctor. The conditions are not only inhumane but may also be in breach of international and European law.** We remain convinced that only a common European asylum policy can help improve the situation refugees are facing and ensure order at the EU's external borders.” On 17 May 2017, the **European Commission** announced that it will move forward with the **infringement procedure** against Hungary concerning its asylum law. Amongst other issues, the Commission believes that the systematic and indefinite confinement of asylum seekers in closed facilities in the transit zone without respecting required procedural safeguards, such as the right to appeal, leads to **systematic detentions, which are in breach of the EU law on reception conditions and the Charter of Fundamental Rights of the EU.** The **Hungarian law fails to provide the required material reception conditions for asylum applicants, thus violating the EU rules in this respect.** (...) “

“On 13 October 2017 the **Council of Europe Special Representative on migration and refugees** published a report on his fact finding mission (12-16 June 2017) to the transit zones. He recorded that the **metal containers accommodating asylum seekers “were directly exposed to the atmospheric conditions in both hot and cold weather; at the time of our visit there were several complaints by asylum-seekers about unbearable heat inside the containers.”** The Special Representative also accounts for a **lack of “educational programmes, language learning programmes or curricula adapted to the particular needs and age of children** in either transit zone and children cannot attend local schools.” The Special Representative further reported on **children complaining about the inadequacy of food** provided for them.²⁷¹ Lanzarote Committee published an extensive report Special report further to a visit undertaken by its delegation to transit zones at the Serbian/Hungarian border (5-7 July 2017).” (AIDA, Country Report: Hungary, Update 12/04/2018, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/hungary>, p. 82-83)

Leefomstandigheden in de transitzone:

“54. The zones for children 14-18 and for families are organised in the same way: there are **containers** on three sides and a fence on the fourth where the entrance gate to the zone is located; a gravel courtyard in the middle has no shaded areas; the whole zone is surrounded by barbed wires set on the roofs of the containers and the fences; each zone is locked and kept by police and a guard, 24 hours a day, 7 days a week; video surveillance is also used (except in the private spaces). The maximal capacity of each container is 5 persons. Bigger families may have two containers.” (stuk 5, Council of Europe, Lanzarote Committee, Special report further to a visit undertaken by a delegation of the Lanzarote Committee to transit zones at the Serbian/Hungarian Border (5-7 July 2017), 30 januari 2018, <https://rm.coe.int/special-report-further-to-a-visit-undertaken-by-a-delegation-of-the-la/1680784275>; p. 21)

“60. Asylum-seeking children met by the delegation (be they unaccompanied boys aged 14-18 or children in the family sector) complained about their **living conditions**. They were suffering from summer heat because no shade was provided in the courtyard and no air-conditioning was provided in the containers. The Hungarian authorities encountered during the visit informed the delegation that air conditioning would be provided in community interiors and shaded areas would be set up in the courtyards. Asylum-seeking children also complained about the fact that they had **no access to education** (no classes, no language classes – neither English nor Hungarian – and no books in their languages) **and no leisure activities** (except for young children with a swing and the possibility of doing some drawings), despite the existence of a container dedicated to leisure which contained mainly tables, chairs and a TV screen. Mobile phone connections were scarce in the transit zones and non-existent in the specific zone where children aged 14-18 were kept. (...)” (Council of Europe, Lanzarote Committee, Special report further to a visit undertaken by a delegation of the Lanzarote Committee to transit zones at the Serbian/Hungarian Border (5-7 July 2017), 30 januari 2018, <https://rm.coe.int/special-report-further-to-a-visit-undertaken-by-a-delegation-of-the-la/1680784275>, p. 23)

“79. **Medical assistance** is provided in the transit zones. However, interlocutors explained that it is limited to basic needs. In case of a more serious health problem, asylum-seekers can be transferred to a local hospital. Several asylum-seekers explained however that they were **not allowed to go or send their children to the local hospital, even when they did not recover from their sickness or when it worsened**. They also complained about the **underestimation** of their medical condition at several instances and the fact that they are prescribed only with painkillers and similar medication regardless of the condition they suffer from. Some asylum-seekers also complained about the behaviour of some members of the medical staff who told them to return to their country of origin if they were not happy with the assistance provided.(...)” (Council of Europe, Lanzarote Committee, Special report further to a visit undertaken by a delegation of the Lanzarote Committee to transit zones at the Serbian/Hungarian Border (5-7 July 2017), 30 januari 2018, <https://rm.coe.int/special-report-further-to-a-visit-undertaken-by-a-delegation-of-the-la/1680784275>, p. 28)

“**No interpretation is provided during the medical examination**, which makes communication and building confidence between doctor and patient extremely difficult. In one of the pending ECtHR cases,²⁹² the Court’s interim measure granted explicitly requested the Hungarian government to provide interpretation at the medical check-ups of the applicant. Despite this interim measure being granted, the Hungarian government responded that according to the regulation they are only obliged to guarantee the translation during the administrative procedures and not during the medical examinations.” (AIDA, Country Report: Hungary, Update 12/04/2018, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/hungary>, p. 89)

“Summer 2017 was extremely hot (over 30 degrees during the day) and at that time there were no ventilators provided in the containers.²⁸⁵ People also could not leave the windows or doors of the containers opened because bugs would come in, and they complained of their bites. There was hardly any shading roof at the courtyard; therefore people were obliged to stand in direct sunshine if they wanted to be outside during the day. **As of August 2017, each room has a ventilator and there are some shades and parasols available. The court yard is covered with white gravel and when it rains, the entire outside area in the transit zone becomes so flooded that it is not possible to use the open-air part.**

Asylum seekers are **escorted by several police officers anytime they want to go to the medical container, to the interview, or to meet their lawyer**. There were reports of people being **handcuffed** while being taken outside the transit zones to hospitals or to Western Union.” (AIDA, Country Report: Hungary, Update 12/04/2018, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/hungary>, p. 87)

Er is geen effectief rechtsmiddel voorhanden tegen detentie in de transitzone:

“The IAO issues a ruling (“végzés”) ordering the applicant’s place of residence in the transit zone based on Sections 80/J(5) and 5(2)(c) of the Asylum Act.³¹⁶ This ruling is not a detention order, as **transit zones are not considered places of detention by the government**. There is no possibility to seek legal remedy against the ruling. It can only be challenged within the potential judicial review request against the future decision of the IAO on the asylum application.” (AIDA, Country Report: Hungary, Update 12/04/2018, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/hungary>, p. 94-95)

Hungarian Helsinki Committee bericht in een rapport dat specifiek gaat over de Hongaarse asielpprocedure en het hoger belang van het kind dat vanaf maart 2017 alle gezinnen met kinderen onwettig worden vastgehouden in de transitzones aan de grens:

“As of 28 March 2017, all arriving families with children and unaccompanied minors between the ages of 14 and 18 are unlawfully detained in the transit zones, as the legal amendments entering into force on that day suspended the above-described favourable treatment for the period of a mass migration crisis” (stuk 6, HHC, Best interest out of sight, <http://www.helsinki.hu/wp-content/uploads/Bestinterestoutofsight.pdf> pg 9).

Er wordt op systematische schaal geweld gepleegd in Hongarije tegen mensen die asiel wensen aan te vragen: *““Since the “legalisation” of extrajudicial push-backs (the “8 km rule”) in the border area, the HHC and other organisations working with migrants and refugees, including the UNHCR and Médecins Sans Frontières (MSF), received reports and documented hundreds of individual cases of violence perpetrated against would-be asylum-seekers on and around the Hungarian-Serbian border. Common to these accounts is the indiscriminate nature of the violence and the claim that the perpetrators wore uniforms consistent with the Hungarian police. The increasing and systematic pattern of violence against would-be asylum-seekers is further evidenced by reports released by Human Rights Watch and Amnesty International⁶⁰. The medical personnel of MSF in Serbia treat injuries caused by Hungarian authorities on a daily basis. This shocking reality is evidenced by a set of video testimonies recorded by a Hungarian news portal on 24 August 2016 in English.⁶¹ A Frontex spokesperson described the situation in an article of the French newspaper Libération on 18 September 2016 as “well-documented abuses on the HungarySerbia border”. (HHC Best interest <http://www.helsinki.hu/wp-content/uploads/Bestinterestoutofsight.pdf> pg 14)*

De juridische bijstand die geboden werd (door de Stop-Soros-wet is juridische bijstand bieden nu strafbaar geworden, waarover verder meer) is bijzonder gebrekkig:

“Since 1 September 2016, the Legal Aid Service has been run by the Ministry of Interior. According to the data of the Ministry,⁶¹ asylum seekers before the IAO were granted state legal aid in 114 cases, while before the courts they were represented in 73 cases in 2016. According to the Ministry’s letter, in the transit zones, 1,500 asylum seekers were granted oral legal aid. Given the large number of asylum seekers arriving to Hungary in 2016, state legal aid has covered an extremely low proportion of asylum seekers (5.7%). In 2017, state legal aid (including legal counselling and editing documents) was granted in 1,058 asylum cases, while asylum seekers were represented before the courts in 63 cases.⁶² State legal aid was provided to one third of the asylum seekers in the transit zones while before the courts less than 10% of asylum seekers were represented by state lawyers.” (AIDA, Country Report: Hungary, Update 12/04/2018, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/hungary>, p. 29)

De erkenningsgraad van asielzoekers uit Turkije bedroeg 0% in 2017 (AIDA, Country Report: Hungary, Update 12/04/2018, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/hungary>, p. 7)

UNHCR riep in het verleden al op tot het schorsen van transfers naar Hongarije, de situatie voor asielzoekers is er sindsdien alleen maar op verslechterd:

“The situation for asylum-seekers in Hungary, which was already of deep concern to UNHCR, has only gotten worse since the new law introducing mandatory detention for asylum-seekers came into effect,” said Filippo Grandi, United Nations High Commissioner for Refugees.

“Given the worsening situation of asylum-seekers in Hungary, I urge States to suspend any Dublin transfer of asylum-seekers to this country until the Hungarian authorities bring their practices and policies in line with European and international law,” he added. (...)

Hungary’s “emergency measures” under the amended law on asylum expand mandatory detention of asylum seekers and lead to the expulsion from the country of anyone who enters the country irregularly, in violation of the country’s obligations under international law.

Since it came into force on 28 March, new asylum-seekers, including children, are detained in shipping containers surrounded by high razor fences at the border for the entire length of their asylum

procedures. As of 7 April, there were 110 people, including four unaccompanied children and children with their families, held there.(...)" (stuk 7, UNHCR urges suspension of transfers of asylum-seekers to Hungary under Dublin, 10 april 2017, <http://www.unhcr.org/news/press/2017/4/58eb7e454/unhcr-urges-suspension-transfers-asylum-seekers-hungary-under-dublin.html>)

In verschillende Europese lidstaten werden Dublintransfers naar Hongarije geschorst op basis van systematische tekortkomingen in de asielprocedure, automatische detentie van asielzoekers, slechte opvangomstandigheden en risico op refoulement.

"The Dutch government has decided until further notice to no longer send take charge or take back requests under the Dublin regulation to Hungary. For a long time no transfers were taken place following a judgment of the Council of State. The Council of State ruled that the state secretary had not sufficiently reacted to reports on **possible (onward) refoulement**. However, requests were still being sent to Hungary. In the meantime the Dutch government tried to negotiate with Hungary on the interpretation of the regulation with regard to asylum seekers who had entered the EU in Greece and then travelled via Hungary. Hungary rejected take charge and take back request in such cases. Hungary was not interested in a dialogue on this issue." Beslissing Nederlandse overheid 29/03/2018

"Due to the deteriorating reception conditions and the automatic placement of asylum applicants in the closed transit zones, the Federal Administrative Court decided that until the State Secretariat for Migration provides a new assessment of the asylum system in Hungary, no further transfers can take place, except on the expressed demand of the asylum applicant." Switzerland, Federal Administrative Court, D-7853/2015, 31 May 2017

Gevolg: **"All Dublin transfers suspended** to Hungary until a new assessment is done by the State Secretariat for Migration"

"The Flygtningenævnets held in four cases that due to systemic shortcomings of the Hungarian asylum system and the automatic detention of asylum-seekers in the transit zones, applicants cannot be returned to Hungary." Denmark, Danish Refugee Appeals Board (Flygtningenævnets), October 2015

"The first instance asylum authority (BFA) stopped Dublin transfers to Hungary as of 27 March 2017 following a meeting between the Director of BFA and the Hungarian IAO Director-General, during which the latter confirmed that all Dublin returnees would – without any exception – be transferred to the transit zones until a decision is made on their asylum application. BFA indicated that Hungary may no longer be considered a safe country in relation to the Dublin III Regulation." Austria, Federal Office of Immigration and Asylum – 27.03.2017 (stuk 8, Hungarian Helsinki Committee, Summary of bans on/stopping of Dublin returns to Hungary – as of 16 May 2018, https://www.helsinki.hu/wp-content/uploads/Summary-bans-Dublin-transfers-16_05_2018.pdf)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schorste in het verleden (2016) verschillende overdrachten naar Hongarije (zie bv. Arrest nr. 168.142; nr. 166.725, nr. 158.631)

Tijdens de contactvergaderingen bij Myria stelde DVZ verschillende keren dat de Dublintransfers naar Hongarije werden opgeschort (zie bv. Verslag Contactvergadering Asiel 17 mei 2016, http://www.myria.be/files/20160517_Verslag_contactvergadering_asiel.pdf en Verslag Contactvergadering Asiel 19/4/2017 http://www.myria.be/files/20170419_Verslag_contactvergadering_asiel.pdf)

Zonet is de situatie nog een pak stringenter geworden met de zogenaamde Stop Soros- wet.

Uit de Joint Opinion van de Venice Commission en het OSCE (Venice Commission Opinion No. 919 / 2018, OSCE/ODIHR Opinion No. Opinion-Nr. NGOHUN/326/2018, CDL-AD(2018)013, European Commission For Democracy Through Law,(Venice Commission), OSCE Office For Democratic Institutions And Human Rights, (Osce/Odihr), Hungary, Joint Opinion On The Provisions Of The So-Called "Stop Soros" Draft Legislative Package Which Directly Affect Ngos, (In particular Draft Article 353A of the Criminal Code on Facilitating Illegal Migration), Adopted by the Venice Commission at its 115th Plenary Session (Venice, 22-23 June 2018)) (stuk 9), blijkt:

"12. The rationale behind the 7th amendment of the Basic Law is summarised in the general reasoning attached to this Bill: "The mass immigration hitting Europe and the activities of proimmigration forces threaten the national sovereignty of Hungary. Brussels plans to introduce a compulsory fixed-quota scheme for the relocation of migrants residing or arriving in Europe, which presents a danger to the security of our country and would change the population and culture of Hungary forever." For this reason, Article 1 of the Bill supplements the National Avowal with the following text: "We hold that the protection of our identity rooted in our historic constitution is a fundamental obligation of the State." In addition, the Bill inter alia purports to codify the principle of non-refoulement under the Refugee Convention (Article 5 para. 1) while at the same time stating that non-Hungarian citizens arriving to the territory of Hungary through a so-called "safe country" shall not be entitled to asylum (Article 5 para. 2) "

Dit wilt zeggen dat gezien verzoekende partij via Servië Hongarije is binnengekomen, en Servië veilig wordt geacht door Hongarije, zij geen recht op asiel meer kunnen krijgen, wat op zich ook een schending van artikel 18 van het Handvest uitmaakt, het recht om asiel aan te vragen.

Er is met andere woorden duidelijk sprake van "ernstige, op feiten berustende gronden" die toelaten aan te nemen dat verzoekende partij een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Verzoekende partij zal geen toegang hebben tot de asielprocedure, riskeert een kettingrefoulement naar Servië, zal indien de asielaanvraag toch ter plaatse behandeld zou worden voor de gehele duur van de procedure in onmenselijke en vernederende omstandigheden vastgehouden worden, zonder dat zij uitzicht hebben op erkenning, zonder mogelijkheid tot werken, zonder voldoende voedsel, zonder toegang tot onderwijs, terwijl ze een verhoogd risico op geweld van de Hongaarse politie riskeren, in een ondraaglijke hitte, zonder voldoende bescherming. Zij zullen geen toegang hebben tot rechtsbijstand gezien die gecriminaliseerd werd, zij zullen vastgehouden worden zonder dat onafhankelijke ngo's ter plaatse de omstandigheden kunnen controleren en kunnen helpen het EHRM te vatten of zelfs maar de nationale rechter. De omstandigheden zijn voor volwassenen nefast, maar voor kinderen is de impact nog dramatischer veel ernstiger.

Verwerende partij heeft weet van en toegang tot bovenvermelde rapporten. Hoe het komt dat zij maar tot een stereotype motivering omtrent het vertrouwen in Hongarije als EU lidstaat is gekomen en geen enkel onderzoek of motivering heeft gevoerd of genomen ten opzichte van het welzijn en de ontwikkeling van de kinderen ontgaat elk redelijk en weldenkend mens.

Tot slot dient er op gewezen te worden dat bij een refoulement naar Servië, het gezin dat verdacht wordt van banden met de Hizmet-beweging van dhr. F. Gulen, riskeert uitgewezen te worden naar Turkije, de actor van vervolging in haar geval.

Een dergelijke verwijdering in strijd met artikel 33 van de Conventie van Genève, en het non-refoulementbeginsel zoals vervat in art. 3 van het EVRM. In Kosovo werden reeds mensen met een gelijkaardig profiel aan refoulement onderworpen, en er wordt gewag gemaakt van gelijkaardige druk op Servië:

*"Hasan Hüseyin Demir moved from Hassa, a small city in the Turkish province of Hatay to **Kosovo in 2012** to work first as an educator and then as a school principal. His life was following the normal path of an expat. **Hasan's story, however, has taken an unexpected turn since April 29, 2018. Erdogan administration wants to deport him back to Turkey, where he is supposed to serve a ten years jail sentence.***

What is even more shocking is how Hasan learned about this worrisome news. As Vocal Europe already [reported](#), on April 29, 2018 six Turkish nationals living in Kosovo (five teachers and a doctor) have been illegally arrested and extradited due to their alleged ties with the movement led by Turkish cleric Fetullah Gülen. While lawyers were investigating the details of the case, they found out that Hasan was supposed to be taken away, but Kosovar and Turkish intelligence agencies got his name mixed up and, as a result, abducted the wrong person."

*"Turkish citizens working for schools linked to Gülen Movement in **Serbia** face a similar pressure as the one reported for Kosovo. One instance of this is the attempt to close down a primary school and a kindergarten in Belgrade following an irregular inspection from the Ministry of the Interior. The authorities are to shut down the institutions because they did not have permits to use the building as a "public entity".*

The letters explaining these decisions, however, seemed previously crafted, raising concerns that the Ministry of Education had already been on board with the plan. President Erdogan has personally visited

the country two times in the last months, and in one rally he publicly declared that he was going to bring back to Turkey more and more “traitors”.

Finally, MIT provided to authorities in **Bosnia and Herzegovina** a list of Gülenists to be deported, leading popular newspaper Avaz to publish an article in which it was denounced an incoming “human hunt”. On the subject, the Security Minister assured that rule of law will always be respected. But the level of concern is still high among the Turkish community, especially after the Minister of Education declared that schools associated with Gülen Movement will be closed down without explaining the reasons behind this decision.” (stuk 10, V. Mingardi, 5 juni 2018, Vocal Europe, “ Europe Is Facing ‘Erdoğan Crisis’ In The Western Balkans Too’ <http://www.vocaleurope.eu/europe-is-facing-erdogan-crisis-in-the-western-balkans-too/>)

En stuk 11, Reuters, ‘Six Turks arrested in Kosovo over Gulen links extradited to Turkey’, Anadolu, 29 maart 2018.

Erdogan heeft in Servië zonet verklaard:

“Turkey’s president on Wednesday pledged to eliminate the Balkans presence of the Fetullah Terrorist Organization (FETO), the group behind last year’s defeated coup in Turkey.

“We will root out this traitorous gang called FETO from the Balkans as we have done in Turkey,” Recep Tayyip Erdogan said in Novi Pazar, Serbia, during an official two-day visit to that country.

Speaking alongside his Serbian counterpart Aleksandar Vucic, he mentioned Turkey’s efforts against the FETO network in the wake of the July 15, 2016 defeated coup attempt.

FETO and its U.S.-based leader Fetullah Gulen orchestrated the coup bid of July 15, 2016, which left 250 people martyred and some 2,200 injured.” (stuk 12, Anadolu Agency, Turkey pledges to ‘root out’ FETO from Balkans)

Gelet op de voor verwerende partij gekende informatie omtrent de asielprocedure in Hongarije, de veralgemeende detentie in menonwaardige situaties en de schending van het hoger belang van het kind, gelet op de stop-soros wet en het feit dat verzoekers noch toegang zullen hebben tot de asielprocedure, tot juridische bijstand of tot rechterlijke controle, gelet op de erbarmelijke kwaliteit van de Hongaarse asielprocedure en gelet op het risico op kettingrefoulement naar Servië en ten opzichte van de vervolgende Staat, Turkije, dient de bestreden beslissing geschorst te worden in uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest).

Verzoekers betogen dat in het licht van artikel 3 EVRM gelet op de voor verwerende partij gekende informatie omtrent de asielprocedure in Hongarije, de veralgemeende detentie in menonwaardige situaties en de schending van het hoger belang van het kind, gelet op de stop-soros wet en het feit dat verzoekers noch toegang zullen hebben tot de asielprocedure, tot juridische bijstand of tot rechterlijke controle, gelet op de erbarmelijke kwaliteit van de Hongaarse asielprocedure en gelet op het risico op kettingrefoulement naar Servië en ten opzichte van de vervolgende Staat, Turkije, de bestreden beslissingen dienen te worden geschorst.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest bevat een gelijkaardige bepaling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4

van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

De Raad gaat in de eerste plaats na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

In casu verwijzen verzoekers in hun middel naar een groot aantal rapporten, die hiervoor reeds werden vermeld en waarvan niet kan worden betwist dat het merendeel uitgaat van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Volgens verzoekende partijen laten deze rapporten toe aan te nemen dat zij een reëel risico zullen lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

In zijn beslissingen stelt de gemachtigde van de staatssecretaris echter het volgende: *“Met betrekking tot de overdracht naar Hongarije en de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.*

*Betrokkene moet dus **kunnen aantonen** dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.*

Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

(1) Naam en hoedanigheid van de overheid.

(2) De onnodige vermelding doorhalen.

(3) De bevoegde autoriteiten van de verantwoordelijke Staat aanduiden waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden.

Betrokkene verklaarde bij zijn interview dat hij België had gekozen omdat het een humaan land is. Volgens hij zouden zijn broer en zijn moeder ook in België leven. Gezien België en Hongarije in Schengen liggen kunnen deze ook naar Hongarije reizen om betrokkene en zijn familie te bezoeken. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat niet omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene, die nog nooit in Hongarije is geweest.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van

de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.”.

en

“Met betrekking tot de overdracht naar Hongarije en de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betrokkene moet dus **kunnen aantonen** dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.

1 De verantwoordelijke Staat vermelden.

(1) Naam en hoedanigheid van de overheid.

(2) De onnodige vermelding doorhalen.

(3) De bevoegde autoriteiten van de verantwoordelijke Staat aanduiden waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden.

Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde bij haar interview dat ze België had gekozen omdat het een humaan land is. Volgens haar echtgenoot zouden zijn broer en zijn moeder ook in België leven. Gezien België en Hongarije in Schengen liggen kunnen deze ook naar Hongarije reizen om betrokkene en haar familie te bezoeken. Betrokkene moet kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat niet omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene, die nog nooit in Hongarije is geweest.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal

gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.”.

In de nota met opmerkingen herhaalt de verwerende partij in wezen de motieven van de bestreden beslissingen: “Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers met hun betoog niet aantonen dat hun asielaanvraag niet door de Hongaarse autoriteiten onderzocht zal worden conform de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Hongarije is een volwaardig lid is van de Europese Unie en is door dezelfde internationale verdragen als België gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat verzoekers voor de behandeling van hun asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Verzoekers tonen evenmin aan dat het UNHCR en/of het EHRM zouden gesteld hebben dat er geen overdrachten, in het kader van de Dublin III-Verordening, naar Hongarije zouden mogen plaatsvinden. Zij tonen evenmin aan dat er een dergelijk moratorium in België zou zijn.

Zij blijven eveneens in gebreke aan te tonen dat dat zij ernstige redenen hebben om te vermoeden dat zij in Hongarije een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM, noch dat zij gerepatriëerd zullen worden naar Turkije of naar het land waar zij hun gewoonlijk verblijf hebben en maken evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hen zouden repatriëren naar Turkije of naar het land waar zij hun gewoonlijk verblijf hebben vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeven.

In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd als volgt:

“Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is

om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.”

Er blijkt dus dat verzoekers bij terugkeer toegang zullen hebben tot een grondige behandeling van hun asielaanvraag zolang zij die asielaanvraag onmiddellijk indienen bij terugkeer. Een vrees voor refoulement naar het land van herkomst wordt evenmin aannemelijk gemaakt. Tenslotte blijkt dat zij toegang zal hebben tot essentiële opvangfaciliteiten. (zie: RvV, 28 februari 2014, nr. 119.902; RvV, 20 juni 2014, nr.125.860; RvV, 6 november 2014, nr. 132.860)

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Hongarije worden overgedragen.

Verzoekers brengen geen concrete, op hun individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die worden gestaafd en die aannemelijk zouden maken dat zij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Zij tonen geen schending aan van artikel 3 EVRM, noch van artikel 4 van het EU-Handvest.

Een schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Verwerende partij is van mening dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Hongarije worden overgedragen.

De Raad stelt echter vast dat niet blijkt dat de verwerende partij inspanningen heeft gedaan om bijkomende informatie in te winnen inzake de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht en meer specifiek de opvangomstandigheden en de (rechts-)bijstand aan asielzoekers en aan Dublin-terugkeerders in Hongarije, te meer verzoekers ook drie minderjarige kinderen hebben, waarin in de motivering van de bestreden beslissingen evenmin melding van wordt gemaakt.

De bestreden beslissingen geven op het eerste gezicht geen blijk van een deugdelijk onderzoek van de feiten in het licht van artikel 3 van het EVRM. Er lijkt *prima facie* sprake van een schending van de onderzoeksplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het

moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In hun verzoekschrift geven de verzoekende partijen als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat zij ingevolge een overdracht naar Hongarije zullen blootgesteld worden aan schendingen van artikel 3 van het EVRM.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partijen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan, daar niet is aangetoond dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet op zorgvuldige wijze werd gevoerd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding naar de grens van 27 juni 2018, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DIGNEF